

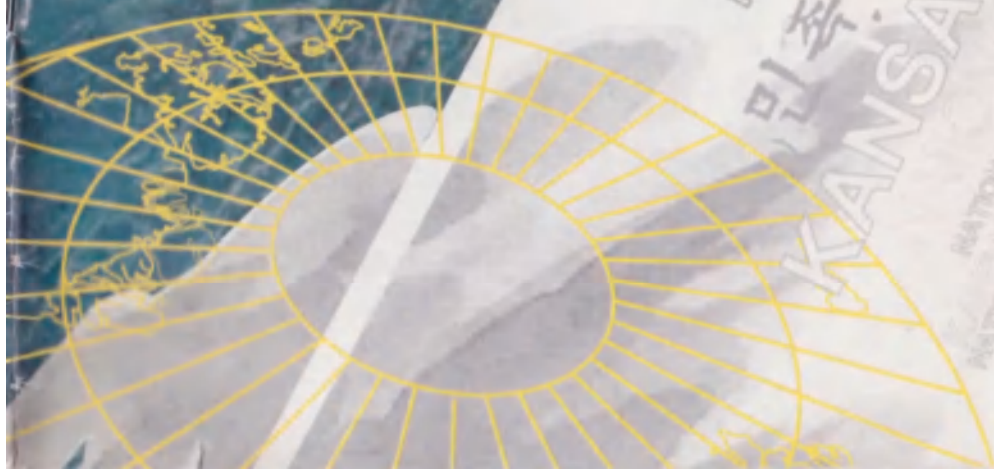
ВАЛЕНТИН МОРОЗ

НАЦІОНАЛІЗМ

XXI СТОЛІТТЯ

NATIONALISM
NATIONALISME
민족주의 민족

KANSALIM
NATION

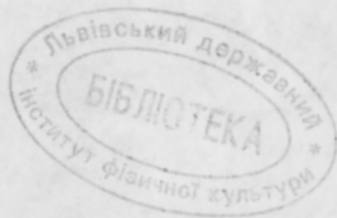

ВАЛЕНТИН МОРОЗ

Абонемент
ЛДІФК

НАЦІОНАЛІЗМ XXI століття

**Виступ на ювілеї 60-річчя
20 квітня 1996 року у Львові**

Передмова Ярослава Андрушківа

**СУРМА
Львів, 1997**

Літопис української ідеї

Випуск 1

Цим виданням розпочинаємо нову серію: "Літопис української ідеї". В центрі нашої уваги буде, річ ясна, націоналістична спадщина у першу чергу. Але приціл наш – і дальший, і ширший. Ставимо собі за мету покласти пред читачем увесь спектр тих авторів і творів, головною пружиною яких була концепція україноцентризму в найширшому розумінні слова (образно кажучи – від митрополита Іларіона до Дмитра Донцова та Юрія Липи).

**Видається при сприянні
Соціал-Національної партії України**

Обкладинка Михайла Білика

Перед нами книжка, яку в Україні наприкінці другого тисячоліття, з огляду на її зміст і назву, могла написати тільки одна людина – Валентин Мороз.

Можна з впевненістю ствердити – вища історична справедливість існує.

Профанація кожного явища настає тоді, коли його починають проголошувати невідповідні люди. На наших очах так сталося з демократією. Націоналізму, на щастя, поталанило більше, його рупором та ідеологічним прапором по праву став професор Валентин Мороз. Адже Валентин Мороз – це поєднання волі і незламності та абсолютного несприйняття компромісів у світоглядовій сфері.

Без сумніву, вся творча спадщина Валентина Мороза залишила глибокий слід у свідомості національно мислячих українців.

І ось нова праця, в якій відомий історик в черговий раз направляє вектор своїх досліджень у футурологію і коли історія – це політика, звернена у минуле, то футурологія – це політика майбутнього. Недивлячись на повне домінування у сучасному, так званому, цивілізованому світі ідей демолібералізму, Валентин Мороз вчить нас, сучасне покоління українських патріотів, не піддаватися на оману і проголошує: майбутнє за націоналізмом, більше того, уточнює – за націоналізмом соціальним.

Вірною ознакою чогось значно більшого, аніж видатний талант є вміння в одній фразі висловити цілу ідеологічну концепцію, ціле світобачення. Таким вмінням сповна володіє автор, на його словах “необхідно дивитися на світ українськими очима”, без сумніву, виховалась ціла генерація сучасних українських націоналістів.

Валентин Мороз завжди серед молоді. І його праці, в основному, звернені до покоління, яке тільки починає виходити на політичну арену в Україні, не будучи обтяженим негативними політичними стереотипами минулого. І молодь у відповідь тягнеться до нього, тому, що на відміну від інших, він їй не повчає, а вчить.

Необхідність у виданні таких творів величезна. В Україні правдивий голод на творчу продукцію такого характеру. Ми знаємо, що студенти в Одесі, Сумах, Дніпропетровську та інших містах України, відксерювали “Націоналізм ХХІ століття” з газетних публікацій. Тому, напевно, необхідно подумати про заснування науково-дослідного інституту та видавництва, які згуртували б навколо себе кращих людей в Україні, здатних теоретично мислити. І постать Валентина Мороза має стати тим магнітом, який притягуватиме достойних.

Аналітичні прогнози, які робив Валентин Мороз у минулому, сповнилися. Це дає нам підстави розглядати запропоновану читачу працю, як вірний путівник для кожного українського націоналіста в майбутнє бурхливе ХХІ століття.

**Голова Соціал-Національної партії України
Ярослав АНДРУШКІВ**

Дорогі друзі!

Те, що я сьогодні збираюся запропонувати Вашій увазі — це тільки вступ до теми. Сьогоднішня промова — це не щось, так би мовити, широкоформатне, як «Націоналізм» Донцова 1926 р., що було новим словом про націоналізм, або «Призначення України» Ю.Липи 1938 р. і, фактично, зробило епоху в цій галузі — науці про українську націю. Сьогодні це лише вступ — перший постріл великої війни. Я працюю над книгою «Націоналізм ХХІ століття». Сьогодні це перший начерк, дуже важливий для людини, яка трохи вже знайома зі стратегією публічної думки. Будуть певні відгуки, і схвалення, і критика, що дасть можливість «ретушувати» більш вже точно майбутню книгу. Я почну трохи незвичайно. Пригадую Бургерлянд, схід Австрії, те озеро, яке частково в Угорщині, частково в Австрії. Для мене тоді, у 80-ті роки, то був закритий світ — все, що на схід від Бургерлянду: велика рівнина Угорська, на тамтому її боці — Ужгород. Для мене це було тоді, в роки брежнєвщини, як Тібет, і ніхто би мене туди не впустив. Але мені раптом попала на стіл пляшка мінеральної води. Звичайна мінеральна вода, де було написано «Römische Quelle» («Римське джерело»). При чому тут римське? На кордоні Угорщини та Австрії? Так, це джерело носить назву колишніх часів — коли Рим був господарем цих місць, коли Рим був центром світу. Рим тоді формував світ. На пам'ять від цих часів залишилася назва на мінеральній воді: «Римське джерело», бо там пили воду римські солдати. Значить, Рим колись був центром світу, бодай частини світу. Так він себе уявляв, і інші так його уявляли.

Я раптом тоді подумав: існує *черга націй* за своїм місцем, верховним місцем у світі. Сенс нації в моєму розумінні — це чекання отого часу, коли прийде *моя черга* бути центром світу. Похід до цього центрального місця — то сенс національної історії. Як правило, це не усвідомлю-

ється, не висловлюється в теорії, але *підсвідомо* краща частина кожної нації живе саме цим. От візьмемо Миколу Хвильового, який мабуть усвідомлював себе українським комуністом, будував комунізм. А що він говорить про українську літературу (бо був літератором): «В Європу ми поїдемо вчитися, але з затаєною думкою: за кілька років горіти надзвичайним світлом». Еліта кожної нації має оцю свідому чи підсвідому думку: *горіти надзвичайним світлом*. Просто заради хліба щоденного не варто старатися. Правдивий пульс життя нації — оця мрія: колись «*бути Римом*» — центром світу. Так, як колись у нашого Іларіона в «Слові о законі і благодаті» Київ був центром «благодаті». Це святе: оця мрія про майбутню велич і путь до цієї майбутньої величі. По суті — це допінг кожного аспекту духовноо життя.

Всі народи, великі чи малі, мають шанс для цієї *черги*. Ми говоримо: великі, малі, але не забуваймо, що Рим почався з невеликої території в центрі Італії, яка за розміром дорівнює районам у теперішній Україні. Зрештою, Ассірія, яка збудувала величезну імперію, почалася з невеликої території, де жили самі правдиві Ассірійці. А Македонія, що завоювала великі простори навіть в Індії? Та й сама Еллада, яка досі є взірцем світової культури? Все це — невеликі шматочки на сучасній мапі світу. Отже, справа не у величч *фізичній*. Справа у тому, що нація мусить знайти в собі сили, видобути ті ресурси, які зроблять її центром світу, зроблять її чимось центровим у даному відрізку світової історії. Витягти ці ресурси з глибин — це місія еліти, і, у першу чергу, місія націоналістів. У моєму розумінні, правдивий сенс націоналізму саме в цьому. Статистичні здобутки (скільки нація виробляє заліза чи чогось іншого, тоді-то Англія була фабрикою світу, а потім стала Америка, а потім Японія) — це вже похідне. Головний смак у відкриванні цих скарбів. І наш великий поет, хоч може він не задумувався про це, бо був у іншій сфері, у сфері інших думок, але знаменито це висловив: «В океані

рідного народу відкривай духовні острови». Ми за довгі роки бездержавності звикли, що головний сенс націоналізму, національного життя — це оборонний аспект: боронити своє; доводити, які ми добрі, а які наші сусіди погані. Я не заперечую цього оборонного аспекту, але він завжди вторинний. Плач про битву на Косовому полі, яка була катастрофою, чи плач про битву під Берестечком — це тільки верхній шар, до глибин він ніколи не доведе. Справжні глибинні ресурси можна знайти тільки наступальним способом. Так би мовити, оборонний аспект приводить до Марусі Богуславки; до Мазепи він ніколи не приведе. Справжню силу завжди дає наступ, а не оборона. Отже — *наша черга!* (Ми вже її мали — Русь, з якої виросла велика імперія, яка панувала у всій Східній Європі). *Наша черга!* Кожний по-своєму про це думає, дехто й взагалі не думає. От візьмімо сьогоднішній офіційний Київ. Якби перед ними виступити з цією доповіддю — вони б витріщили очі, більшість з них. Але коли глянути поза симпатіями та антипатіями на питання відносно нашої черги, то справа виглядає так. Захід падає — це виразно видно. Захід падає у всіх аспектах. Хто вміє читати, бачити, рахувати — той бачить, що Японія і сусіди навколо неї — так звана японоцентрична зона — будуть у центрі світу; не тільки в аспектах екзистенціальних, а й в аспектах усіх, з вимірами чисто статистичними. Так, це буде їхня епоха. У світі настає японська епоха, американська закінчується. Але, на мою думку, вони занадто «комп'ютерні», вони дуже швидко та енергійно вичерпують свої ресурси. Маю на увазі не якісь ресурси мінеральні, а біологічні, духовні ресурси. На мою думку, вони надто запрограмовані. Я не відкрив цим Америки, але вважаю, що при такій інтенсивній експлуатації за декілька десятиліть вони себе вичерпають. На мою думку, тоді прийде епоха «середньої зони»: Україна, Литва, Туреччина, Хорватія, Словенія, Словаччина. Це Захід, але «Захід з людським обличчям». Одна людина, яка народилася в Англії і є західною людиною (але українського

походження), коли приходилося сюди часто їздити в роки «Оксамитової революції», сказала так: «У Варшаві люди *ще* нормальні, а у Франкфурті *вже* західні». Отже: цей Захід з людським обличчям, до якого ми належим, на мою думку, перейме на себе центрову роль. Але великим єдиним центром у тому регіоні є Київ; єдиною реальною величиною у тому регіоні є Україна. Так би мовити, єдиною мільйонною купюрою. Всі інші — це розмінна монета, це дрібне; то будуть тільки компоненти в тій мозаїці, але центром ніколи не будуть. Так, у цьому відношенні Україні належить у майбутньому велика роль.

Це стратегія, це ще не тактика. Промине ще кілька десятиліть японського, корейського, гонконзького панування у світі, поки ми цього дочекаємось. Зрештою, треба не чекати, треба готуватися. Як кажуть тепер: «Добрий хлопець — то не професія». Треба працювати. Чи ми будемо готові? Великий Кіплінг, якого так не любила совєцька система, сказав: «Нації проходять і по них немає сліду. Історія дає нам розгадку у всіх випадках. Впали народи тому, що не були приготовані». Не буду читати всю фразу, але Кіплінг три рази каже, що це закон і для дітей, і для жінок, і для націй, і для цілих рас: «Будь приготований, приготований і ще раз будь приготований». Отже: *чи ми готові до майбутніх випробувань?*

Перш за все: чи ми розуміємо *націоналізм ХХІ століття*? Бо такий шлях до величі можливий тільки через націоналізм. Націоналізм реальний, майбутній і не музейний. Хочу звернути увагу на факт, який всім відомий і всі його помітили: тривожний неуспіх націоналістичних груп на минулих виборах. Отже, постає висновок: ті групи, мабуть, взяли на озброєння несучасну тактику. Отже, потрібно провести ревізію «націоналістичного господарства», ревізію української ідеї. Справжня українська ідея — це завжди ідея націоналістична. Китай може мати ніби-то комуністичну ідеологію. Насправді він здійснює *націоналістичну місію* успішніше за всі тисячоліття китайської

історії. Потрібно дати нову формулу націоналізмові. Так, як у 1926 році Донцов ніби вимовив відоме слово «націоналізм», але перекинув монету іншим боком. Старий націоналізм на той час вичерпався, так званий «уенерівський» або «петлюрівський» націоналізм був уже вичерпаний. «Націоналізм» Донцова, випущений 1926 року, дав не тільки нову доктрину, але і ціле нове покоління. Замість етнографічного, націоналізму ХІХ століття (образно кажучи: націоналізму у вишиваній сорочці) він дав образ націоналізму модерного на той час, *волютаристичного*. Мабуть, настав час до вироблення сучасної форми націоналізму. Тоді, в 20-і рр., УНР-івці дивувалися, чому вони не успішні. А прапор націоналізму перехопили комуністи! На Україні була українізація. Значить — національна ідея. Ми тиснули Москву. Мільйони українських дітей замість російською мовою вчилися українською. Значить, це було щось реальне, це було національне відродження України. Існує термін «відродження 20-х років». Можливо, і тепер ми стріляємо не туди, де є справжня мішень.

Найперше: можливо націоналізм сам по собі застарів, можливо націоналізм о сучасному суспільстві нікому не потрібен? Якраз навпаки! Світ ХХІ сторіччя *приречений на націоналізм*. Відповідь дуже проста і очевидна для кожного. Сучасний світ є *перенаселеним* світом. Людей все більше, але ж Земля не збільшується. А ресурсів взагалі меншає. Значить: чим далі, тим буде більш жорстока боротьба за ресурси, за простір, за шматок хліба. Це неминуче приведе до націоналізму. Історик, та і не тільки історик, знає такі поняття як «слобода», «воля». Що це таке? Чому стільки сіл називається Слобода або Воля? Колись були великі простори. Після війни, епідемії, був власник, була земля, але не було людей. Він на стільки-то років давав пільги, не брав податків: «йдіть сюди, заселяйте». Це й була Слобода або Воля. Це давно відійшло в минуле. Давно вже такого нема і не буде. Ще в 50-ті рр. Бразилія запрошувала до себе емігрантів, туди Японці переселялися. Такого

вже не буде. Бо Амазонію, виявляється, вирубувати не можна: це легені планети. Вже кампанія в світі існує, щоб не вирубувати ті ліси, не віддавати фермерам. Вже ніхто такого не хоче. Ніхто не хоче чужого населення в свою країну, якою б великою вона не була. Населення і так забагато — ресурсів і так замало. А ті землі, котрі ніби-то є порожніми, екологічно необхідні, щоб далі були порожні. Отже: націоналізм XXI століття — це націоналізм *екологічний*. Він, так би мовити, екологічний в квадраті, бо проблема перенаселення — це теж проблема екологічна. Маю на увазі, що є екологічна диспропорція. Колись був природній процес самоочищення. Лемінги, коли їх забагато, починають по-інакшому себе вести: вони масово кидаються у ріку. В людства колись був такий самий природній механізм. Коли більше людей, починалася війна, починалися інші процеси, які зменшували популяцію. Видно цей, кажучи жорстоко, процес самоочищення десь «дав тріщину». Щось не так на світі, коли Земля перенаселена, і немає такого процесу самоочищення, який творив баланс декілька тисяч років. Я пригадую колись в таборі майже комічну картину. Там були ніби-то політичні, а насправді кримінальні, їх тримали разом з політичними. Щоб заробити собі дострокове звільнення, вони брали участь у «художній самодіяльності». І один з них, трохи такий «с приветом» співав зі сцени пісню: «Земля от счастья станет тесной, тра-ра-та-та-та-ра» (не пригадую, як там далі) «и станет мир прекрасной песней, при коммунизме будем жить». І він мусів співати це, щоб на рік раніше відпустили. Земля дійсно стала тісною, але не від щастя, а від *перенаселення*. Так що в цьому відношенні ідіотська комуністична система все-таки виявилася пророчою.

Які ж наслідки будуть у таких випадках? Перенаселення. Які конкретні соціальні наслідки дасть цей феномен? Поки що його гальмують, як певними наркологічними засобами гальмують нормальну, здорову реакцію в людини. Але нарешті інстинкти прорвуться. Не будемо фантазува-

ти. Маємо певний історичний приклад. 1847 рік. О Європі був голод. Щось там комета була не така, планета не така. І різні наслідки, які це супроводжували. І це вилилось у велику революцію 1848 року, яка вийшла за межі економіки, за межі боротьби за хліб і дала величезні наслідки. Які будуть наслідки вибуху через перенаселення, через боротьбу за життєвий простір — не знаємо.

Знаємо тільки, що наслідки ті будуть жорстокими. Причому, коли ми кажемо «ресурси», — це не головна проблема. Скажімо, використання сонячної енергії може дати несподівано великі ресурси. Але простору не збільшиться. Боротьба за простір буде жорстокою. Отже, приходимо до невимовного висновку: життя стає *автоматично націоналістичним*.

Кожен береже свою землю, бо людей забагато порівняно з тим, що було. Значить — націоналізм, як концепція, як життєва формула, пішов за межі націоналістичних груп. Так, всі мусять бути націоналістами. Можливо, в тому і причина неуспіху націоналістичних груп на виборах: треба навчитись *жити по-націоналістичному, не вимовляючи слово націоналізм*. В багатьох районах світу так і роблять. Візьмімо Японію. Японія живе жорстоко націоналістичними принципами. Чужих просто не пускають. Пригадайте випадок, коли філіпінських медсестер, найкращих у світі, вигнали за один день з Японії, щоб не конкурували з японськими. Це твердий націоналістичний принцип, абсолютно безкомпромисовий. Але їх керуюча партія називається ліберально-демократичною. Група Жириновського, гостро націоналістична, називається ліберальною. В Ізраїлі група, яка проводила і буде проводити твердий націоналістичний принцип, називається Робітнича партія. З другого боку, ми маємо групи, які себе декларують націоналістичними, але одна з них проповідує «слов'янське братство» — це стара космополітична ідея, інтернаціональна ідея. Друга каже, що вона є центристською. Центризм ніколи не мав нічого спільного з націоналізмом. Націоналізм є радикальним по

своїй природі. Отже, термінологія, так би мовити, «гуляє поза предметом». А тому сьогодні я тут хочу мати розмову про реальний націоналізм ХХІ століття. Бо слова і назви часто вводять в оману. Здається, вирисовується такий триптих. Націоналізм ХІХ століття був етнографічним, націоналізм ХХ століття є для мене донцовським націоналізмом, *волютаристичним*; націоналізм ХХІ ст., на мою думку, буде *соціальним*, націоналізмом на рівні побуту, націоналізмом на рівні боротьби за шматок хліба. Отже, нам потрібна коаліція груп і компонентів, які *живуть націоналізмом*, незважаючи, чи називають вони себе націоналістичними партіями чи ні. Нам потрібна саме така реальна коаліція *реальних* націоналістів. Зроблю сьогодні спробу дати, на мій розсуд, кілька штрихів націоналізму ХХІ століття. Зупинимось на тому, що я вже сказав. Цей націоналізм мусить бути соціальним, мусить бути на рівні побуту, на рівні боротьби за життєвий простір, на рівні оборони своєї життєвої території. Кажучи образною мовою, це «націоналізм на рівні шашлика». Різні космополітичні, інтернаціональні мафії бояться саме цього націоналізму — *соціального*, який каже: «тут Україна, я Українець. А ти що тут робиш? Іди додому». Вони цього дуже бояться. Вони мішанини хочуть, імперії, де вони могли б панувати. Вони не бояться музейного націоналізму, не бояться академічного «націоналізму з бібліотек». Це групи, які хочуть каламутної імперської води; там легше ловити рибу. От наприклад: бойовий гопак. Чудовий танець, чудове відкриття, чудовий шанс нашої молоді збагатити себе. Виявляється в Києві вже його оголосили «фашизмом». В чому річ? Як бачимо, вони хочуть, щоб слово гопак було причеплене до іншого «г» — горілка. Вона нікому не є небезпечною. Пийте і будьте дурними. А от гопак, як бойове мистецтво, гопак як прадавня українська традиція — це вже, виявляється, «фашизм».

Щоб поставити цю тему в рамки суто практичні, щоб вона не звучала надто теоретично, я наведу одну цифру.

Статистика: в Африці 50% населення (я маю на увазі в чорній Африці), — це люди молодші за 14 літ. Там буде величезне перенаселення. Вони завтра рушать в наступ. Як цей наступ виглядає? Не треба фантазувати, досить поїхати в Нью-Йорк, Детройт. Там в центрі міста біла людина не покажеться навіть удень. Це все захоплено саме тими льдьми. Не маю нічого проти них, як таких, але маю щось проти тих наслідків, соціальних та економічних, які вони зробили в американських містах. По суті вони обезлюднили центри американських міст. Ті держави і суспільства, які не поставили бар'єру, будуть просто засипані цими елементами. У всьому світі — величезний ріст населення. Це буде як саранча. Кажуть, саранча колись з теплих країв прилітала і все з'їдала. Тепер цієї проблеми ніби-то вже нема. Вона буде, але в новій формі.

В Парижі Північноафриканців вже більше, ніж Французів. Місто Галіфакс в Англії: там Пакистанців уже більше, ніж Англійців. Є такі райони в Берліні, де Турків більше, ніж Німців. Отже, неминуча, на мою думку, друга риса націоналізму ХХІ ст.: це буде *ксенофобія*. Можете це називати «ксенофобія» — тобто антипатія до чужого, — можете назвати іншим, м'якшим, словом, але факт залишається фактом: чужого тепер уже ніхто не хоче. Ота наука (яку нам вішають, мов лапшу на вуха) про об'єднану Європу — це сміх, це "цирк на дроті". Європа нібито об'єднана, але ніколи ще за всю історію Європи не було таких непрохідних кордонів. Колись наш Остап з Соломією (із повісті Кочубинського) перейшов до Турків. Ну й перейшов, ну й жив собі. Тільки думали, що він з Циганами щось там крав. Тоді його заарештували. Інакше б жив собі там. Тепер неможливо ніде в Європі, ніде в Західному світі отак перейти кордон, щоб тебе впустили. Ми ж знаємо, що в консульстві Америки у Києві бувають дні, коли нікому не дають візи. За цілий день нікому! Значить, кордони жорстоко закрилися. Чужого ніхто не хоче. Наприклад, Угорщина, колишня комуністична країна, де всіх легко впускали, де всім легко

давали громадянство. Ви знаєте комуністичну систему: «Іди сюди, але звідси не вийдеш, а місце ми тобі знайдемо в таборі за верстатом». Тепер, виявляється, Угорщина має з цим клопіт. Африканці зрозуміли, що з Угорщини легко переїхати в Австрію, бо там кордонів практично не існує. Угорщина має великі клопоти. Молоді бритоголові люди в Угорщині, популярно так звані «фашисти», вже б'ються з цими чужинцями, мають жертви. Багато століть вважалося, що Цигани є законним компонентом Угорщини. Тепер виявляється, що наново спалахнула антипатія між Угорцями та Циганами. Цигани вже говорять про самооборону. Навіть такого чужого, що вже нібито своїм став (бо до I Світової війни офіційно Циганів в Угорщині вважали Угорцями) тепер ніхто не хоче. Наведімо такий приклад. Навіть при всесильності сучасного сіонізму, виявляється, вихідців з колишнього СРСР (єврейського походження) в Америку вже не пускають автоматично, як колись. Мусите їхати в Ізраїль, — їдьте до себе додому. Отже, оця ксенофобія стає звичайним виразним фактором, бо зростає лавина чужих людей, які рвуться в перенаселеному світі через кордон. Як зреагуємо на це? Захід капітулював уже перед цим; я приводив приклади. Схід витримав це випробування. Мусимо дивитися на Схід. Мусимо і в багатьох інших аспектах вчитися у Сходу. В Японії є Кореїці, які народилися там (причому їхні батьки, їх предки були ввезені насильно, як робітники). Виявляється, тепер іде мова про те, що вони тут тимчасово; їм потрібно повернутися в Корею. Я вже наводив приклад з філіппінськими медсестрами, найкращими в світі. Вони були вигнані за один день. Японка, яка виходить заміж за неяпонця, втрачає певні права. Не тільки Японія, але й увесь Схід саме так ставиться до цієї теми і до цієї проблеми. Та, зрештою, коли глянути на Японію і на її сусідів, то тут успіхи, порівняно із Заходом, не лише статистичні — це успіхи якості. В Японії перший раз здійснили *похорон Маркса*. Я не маю на увазі той похорон, який в якомусь році відбувся на Гайгетському цвинтарі в

Лондоні. Хто там був, я навіть не знаю. Мене не це цікавить, мене цікавить похорон Маркса як концепції. Ні західний націоналізм, ані західний лібералізм ніколи не зуміли здійснити похорон Маркса. Уперше це здійснили японці через просту і звичайну річ: японську фірму. Перше: в двох словах про Маркса. Нам про нього говорили багато, ми вже розівчилися слухати, бо маємо до того алергію, зубний біль. Але якщо глянути реально, — то Маркс зробив геніальний винахід; геніальний, але диявольський. Він переконав, що, коли я робітник, а ти власник, то я маю тебе нелюбити. Ну, а сам комуніст стане між нами, і буде господарем світу — посередником. Через той простенький винахід марксизм завоював половину світу, посваривши власника і виробника. До чого те довело тут? Зрозуміло, до ГУЛАГу. На Заході це довело до того, що профспілка приходить і знищує фабрику, знищує виробництво. В результаті виробництво перейшло десь в Гонконг, туди, де нема профспілки. Причому той винахід був побудований на дико неприродному принципі. Що таке багатий, що таке бідний? У Мексиці валюта за ніч впала на 40 %. Половина фірм збанкрутувала. З багатого став за ніч бідним. І навпаки: хтось знайшов скарб. За одну хвилину з бідного став багатим. Це щось таке ефемерне. Завтра бідний -сьогодні багатий, чи навпаки. В той час, коли національний принцип, генетичний, — то це на тисячу років. Якщо я Українець — то я Українець, Японцем я ніколи не стану. І от що цікаво: японська фірма перекреслила Маркса, зробила похорон марксистській доктрині. Японці збудували взірець фірми, яка є родиною. Ти маєш дбати. Я вищий, ти — нижчий, але тобі ніхто не забороняє йти вище. Старайся, — але це наша родина, наша церква. Ми всі маємо дбати про фірму. Ніяких «класів», ніяких ворогів. Людину з почуттям ворожості до власника ніхто не потерпить. Вона автоматично буде викинута. Отже, японська фірма — це вертикальна структура. Шлях в обидва боки. Здібний буде йти вгору, нездібний буде йти вниз. Але ніякої ворожнечі! Це все одна

структура, одна родина. Це — приклад, як Японія націоналістичним принципом знищила оту систему, що з'їла половину світу.

Я думаю, що фактів досить, аби зрозуміти, що ХХІ століття мусить бути націоналістичним. Ті нації, які будуть жити націоналістично, які відкинуть західний лібералізм, — ті виживуть. І отут в мене виникає велика турбота за сучасну Україну. Чи ми до того готові? На мою думку, не готові. Мусимо вже зараз узятися до праці. Отакий побутовий, простий приклад. Село на Наддніпрянщині. Там є два Вірмени, «золоті хлопці», які все вміють робити і їм не дають громадянства України. Всі написали колективну заяву, щоб їм дали громадянство. Це логіка аборигенів, які в XVII сторіччі продали територію Нью-Йорка за 15 доларів та ящик горілки. Вони були аборигенами, вони були людьми на дикунському рівні. Ці щирі люди з наддніпрянського села — такі самі аборигени. Так — це «золоті хлопці», оті Вірмени. Вони будуть золото возити у Вірменію, а ці аборигени гній будуть возити вічно на поле. І це має бути без кінця? Я — проти! Коли йдеться про людей з того села, які підписали оту заяву, то я їм не дивуюсь. Це якісь бідолашні пенсіонери, які давно спилися. Молодих людей в селі немає. Там є якісь два електрики-Вірмени, які, на їх думку, дуже потрібні. Але справа в тому, що офіційний Київ — це такі самі аборигени, що продають наші інтереси за 15 доларів та ящик горілки. Щоб це не виглядало необгрунтованим звинуваченням — приклад. Фонд Сороса. Щоб одержати від них що-небудь, треба дати цінну інформацію, яка в кожній державі вважається шпигунством. І за це дадуть стільки-то тисяч доларів. Прошу мене зрозуміти: тут говорять не мої симпатії чи антипатії. За тих пару тисяч нещасних доларів там, в Америці, не можна навіть прибиральницю на рік найняти. А вони тут будуть мати гігантську інформацію, якою пізніше будуть користуватися з підіривною метою проти цієї ж держави! Це тільки один приклад. Їх можна навести тисячі. І партократи, і демок-

рати один від одного в цьому не відрізняються. Оці «вечорниці», що ми слухаємо з Верховної Ради кожен день, оці «вечори на хуторі коло Диканьки» — це все буря в склянці води. Якщо глянути з висоти інтересів України, то і ті, і ті є звичайними аборигенами. Тут йдеться не лише про пограбування українських фінансів; йдеться про пограбування українських шансів. У нас вкрали головну підвалину держави — національну ідею. У кожній нормальній державі само собою зрозуміло, що це держава даної нації. Само собою зрозуміло, що Франція — держава для Французів. Ніхто з цього приводу не дискутує. У Канаді велика демократія. Але спробуйте поступити в університет, якщо ви не знаєте англійської мови. Ви мусите сісти за парту, вивчити англійську мову, скласти на стільки-то іспит з англійської мови — тоді ви можете бути студентом. Це залізний закон: англійська Канада є державою англійських людей. Франція є державою для Французів. У нас вкрали цю головну основу: Україна — це *держава для української нації*. Ми повинні в першу чергу домогтись цієї формули. Якщо не тепер, — (я реаліст, я знаю, яка тепер Верховна Рада і за що вона проголосує) — то колись. Доки цього немає — все, що ми будемо — збудоване на піску. Цікаво, що отой блок, створений після Оксамитової революції, який живе за принципом «Если пьянку нельзя остановить — ее нужно возглавить», — вони не мають ніяких заперечень проти Українців. Але вони хочуть України *без української ідеї*. Україні — яка була б таким собі готелем для всіх. Україна, як поняття територіальне, а не національне. Зрештою, ця формула відома з імперських часів: «Хороший город Рига — только латышей много». Їм потрібна Україна, — щось таке, як Гаваї, де Американці вистріляли Гавайців, їх залишилося 8 %. Цього досить для туристичної екзотики. А панують Американці. На щастя, ми, Українці, були мудрішими чи щасливішими — ми, ми становимо все-таки 74 %, але хочуть так само зробити, як на Гаваях. Україна без націоналістичного принципу. Я ніколи не був екстремістом в

подібних питаннях. От відносно російської мови. Я кажу так: люди добрі, не дратуйте донбасівця українською мовою. Ви краще йому скажіть, що як він об'єднається з Росією, то його задушить кузбаське вугілля. До речі, вони в Донецьку дуже цього бояться. Так що я дуже великий ліберал, скажімо, відносно української мови. Але лише на початку. Хтось не знає української мови, ніколи її не вчив, не користувався. Ну добре, на початку користуйтеся російською. Але вони хочуть увічнити цей порядок, щоб це було назавжди, щоб це була звичайна норма. У ХХІ столітті ота вседоступність, яка панує в Україні, буде катастрофою. Якщо всі суспільства замкнуті; якщо всі поставили міцний замок — ну то це природно, що, коли стоїть гребля, то вода тече туди, де нема греблі. Нас той каламутний потік з перенаселеного світу задушить. В Америку тепер не пускають нікого звичайними каналами.

Ми повинні створити твердий, позитивний образ України і Українця. Ми не мусимо нічого видумувати, ми мусимо тільки відновити. Зберігся лист Рум'янцева, генерал-губернатора України, до Катерини II, де він нарікає, як йому тяжко в Україні. Він каже, що ті люди (має на увазі українську еліту) вважають, що вони найкращі у світі, і що є в світі доброго — то тільки в них. Отже: ми мали ту расу людей, які вважали, що Україна найкраща. Це нормальний погляд нормального Українця. Так, як нормальний Англієць вважає, що Англія найкраща. Зрештою, Ю. Липа давно вже це відзначив, велику шкоду від певного типу людей; а родоначальником їх робить Куліша. Він каже: «Гарячий Куліш, на жаль, мав і на цім терені свою заслугу. Після цього постали сотні обвинувачувачів України, покоління прокурорів власного краю, — еліта з верхівців, які звинувачували коня за те, що кінь не вмів їздити». І далі він розвиває цю думку: «Є якийсь трагізм в цьому образі. Беруть навмання засаду, вироблену чужим расовим організмом, все одно, перську чи німецьку. Спостерігають із здивуванням, що ця засада не пасує до Украї-

ни, і засуджують в кінці свій власний край, а не чужу засаду. Ці принципи, доктрини, догмати, взяті від чужинців і не достосовані до української психології і традиції, стають не засадами, а засудами. Поменшування елітою власного краю і вічний песимізм — це найхарактерніше явище українського ХІХ століття».

Головна проблема сучасної української ситуації саме в цьому. Образно кажучи, ми маємо малороса, який звинувачує Українця в тому, що він не такий, як Алла Пугачова. Ми повинні так, як наші предки (еліта часів Мазепи), мати міцний імідж України. Мабуть, це головне. Економіки, все інше, — це похідне. Головне — збудувати цей імідж. Нам часто говорять, що люди «не хочуть». Це Винниченківська фраза: «Я хочу, але пересічний Іван не піде за мною». То брехня. Ресурси націоналізму на Україні великі. Буш, колишній президент Америки, сказав, що він був шокований, коли 90 % населення України проголосувало за самостійність. Зрештою, перед ним був шокований генерал Скоропадський. Він також думав, що якщо він ліквідує Українську державу і приєднає її до Росії, то пересічний Іван того не помітить. Він дуже прорахувався. Піднялося всенародне повстання. Навіть половина його генералів перейшла на бік повстанців. Так що історія нам ще раз і ще раз показує: націоналістичні ресурси сучасного Українця величезні. Винниченки, колишні і теперішні, просто їх гальмують. Отже, час згадати формулу Ю.Липи: «Нема ніяких так званих об'єктивних перешкод до вивищення і утвердження нового великого народу, який мав поразку». Об'єктивних причин нема. Все — в нас самих. Знаємо історичну біблійну формулу про обітовану землю. Я думаю, цілком слушно можна сказати про обітовану державну велич. Ту велич, за якою всі народи стоять у черзі; не тільки стоять, але і все роблять, щоб вона колись прийшла. Як не тепер, то через стільки-то поколінь. Ця обітована велич з часів князя Божа заповідана нам нашими Богами. Головна заслуга еліти — іти за нею. Все інше прийде само собою. Хліб

завжди прийде як нагорода, як подяка людям, які будують велич, а не просто думають про хліб. Ю. Липа говорив:

Коли прийшла пора і ти дозрів
У муках днів, у боротьбі з собою,
Як образ берегів в імлі, на морі, —
В одній хвилині з'явиться тобі
Твоє призначення і зміст.
То лиш приходиться раз, але назавжди.
Не стерти образу цього тобі,
Ти не втечеш, дивись вперед — і знай:
Одно тобі залилось тільки: жити ним,
І сповнитися ним, воно — від Бога.
Якже ж не вчув призначення свого, —
Ти ще не жив, і ще не вартий вмерти.

Це цілком пасує до сьогоднішньої нашої теми: будівництво майбутньої величі України. Різні космополітичні мафії мають цілу повільну аргументів проти того, заради чого ми сьогодні зібралися і що ми сьогодні говоримо і будемо говорити. Я би сказав: головне — не прислухатися до їхніх аргументів. Це все аргументи від диявола. Так, як диявол вивів Ісуса Христа на гору і сказав «Скачи вниз — будеш царем світу». Це був диявольський голос. Він часом дуже логічний, але не слухаймо його. Слухаймо іншу логіку. Я хочу закінчити цей виступ віршем, написаним давно, в тюрмі, який на диво пасує до сьогоднішнього моменту:

У гromі — Бог. А ти зробиш камінним,
і Боже слово викуй на граніті,
бо камінь лиш у гromі не згорає,
і лиш на нім карбують заповіді.
Спалить соломі. Доказам — не вірте,
Великі правди пишуться вогнем.
У гromі — Бог. Його наказ одвічний:
плекайте Силу, затиснувши меч.

**ПАТРИОТ
УКРАЇНИ**

**МИ
ЙДЕМО!**

Автор вдячний ТзОВ "ЛІГА-ПРЕС"
за допомоги в підготовці видання